

Sygnatura akt V GC 630/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 19-10-2017 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szczepańska

Protokolant: p.o. sekretarz sądowy Malwina Lisowska

po rozpoznaniu w dniu 12-10-2017 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. T.

przeciwko Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 520,56 zł (pięćset dwadzieścia złotych 56/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26.03.2016r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Iwona Szczepańska

Sygn. akt: V GC 630/17

UZASADNIENIE

Powódka H. T. wniosła do Sądu Rejonowego w Słupcy o zasądzenie od pozwanej Towarzystwo (...) S.A. w W. kwoty 520,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.03.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa podniosła, że dochodzi należności z tytułu nabytej na podstawie umowy cesji wierzytelności z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego od poszkodowanego S. L.. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania ponad kwotę 1914,84 zł.

Postanowieniem z dnia 11.05.2017 r., Sąd Rejonowy w Słupcy I Wydział Cywilny w sprawie I C 381/17 stwierdził swoją niewłaściwość funkcjonalną i miejscową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Koninie V Wydziału Gospodarczego, jako właściwego funkcjonalnie i miejscowo do rozpoznania sprawy.

W odpowiedzi na pozew pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych

Pozwana zakwestionowała żądanie pozwu co do wysokości. Przyznała bezspornie, że doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego poszkodowany odniósł szkodę w postaci uszkodzenia samochodu i że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłaciła między innymi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.914,84 zł. Dodała jednak, że dokonała prawidłowego wyliczenia wartości szkody. Wobec powyższego nie ma podstaw do uwzględnienia powództwa przy przyjęciu stawki powoda w wysokości 202,95 brutto za 12 dni najmu pojazdu, skoro

jej zdaniem przy bezspornym okresie najmu stawka ta winna być na poziomie 159,57 zł brutto za dzień najmu, bowiem taką zaproponowała poszkodowanemu w piśmie z dnia 25.02.2016r. wskazując przedsiębiorcę i stawkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.02.2016 r. miała miejsce kolizja drogowa. Jej sprawcą był kierowca, który był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych świadczonym przez pozwaną. W wyniku kolizji doszło do powstania uszkodzeń w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność poszkodowanego S. L.. Szkada została zgłoszona na infolinię pozwanej. W trakcie zgłoszenia szkody konsultant pozwanej wymienił wszystkie niezbędne dokumenty, które należało złożyć celem dokonania likwidacji szkody przez ubezpieczyciela i na tej podstawie uczyniono zadość żądaniu pozwanej.

Dowód: bezsporne, nadto dokumenty składające się na akta szkody nr 100- (...) na nośniku CD, zeznania świadków S.: L. k. 75 i 75v, M. L. (1) k. 75 ,

Poszkodowany w okresie od 04.03.2016 r. do 15.04.2016 r. wynajmował od powódki pojazd zastępczy marki (...), przy ustaleniu stawki 165 zł netto (brutto 202,95) za każdą dobę najmu, albowiem jego użytkownik M. L. (2) syn właściciela auta ucierpiał w zdarzeniu i wcześniej przebywał w szpitalu. Za powyższą usługę powódka wystawiła na rzecz poszkodowanego w dniu 17.03.2016r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.435,40 zł tytułem najmu samochodu za okres od 04.03.2016r. do 15.03.2016. Do rozliczenia przyjęła 12 dni najmu. W dniu 04.03.2016r. poszkodowany sporządził oświadczenie o niezbędności auta zastępczego i braku możliwości zastąpienia uszkodzonego auta innym posiadanym.

Dowód: umowa najmu k. 11, faktura VAT k. 14, oświadczenie poszkodowanego k. 13 akt, zeznania świadków S.: L. k. 75 i 75v, M. L. (1) k. 75 ,

W dniu 04.03.2016r. powódka zawarła z pozwanym umowę cesji wierzytelności obejmującą prawo do odszkodowania za korzystanie z samochodu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 25.02.2016 r. likwidowaną przez pozwaną.

Syn poszkodowanego M. L. (1) w trakcie trwania okresu najmu korzystał z samochodu zastępczego głównie w celach zawodowych, albowiem jest asystentem projektanta, z czym wiąże się konieczność przemieszczania się i dotychczas z takim przeznaczeniem użytkował auto, które uległo uszkodzeniu. Nadto auto było mu niezbędne w zwykłych sprawach życia codziennego.

Dowód: umowa cesji wierzytelności k. 12, zeznania świadków S.: L. k. 75 i 75v, M. L. (1) k. 75 ,

Decyzją z dnia 25.03.2016 r., pozwana przyznała odszkodowanie tytułem najmu pojazdu zastępczego kwotę 1.914,84 zł. Pozwana nie zakwestionowała okresu najmu w liczbie 12 dni, albowiem szkoda była szkodą całkowitą , obniżyła jednakże stawkę najmu do kwoty 159,57 brutto właściwej, jej zdaniem, dla pojazdów klasy D .

Dowód: decyzja pozwanej z 25. 03. 2016r. k.15, nadto dokumenty składające się na akta szkody nr 100- (...) na nośniku CD

Powódka nie zgadzając się z takim wyliczeniem, pismem z dnia 05.04 2016r wezwała pozwaną do dopłaty odszkodowania w kwocie 520,56 zł wynikającego z różnicy kwoty na jaką opiewa faktura VAT a kwotą dotychczas wypłaconą.

Dowód: wezwanie powódki k.16, nadto dokumenty składające się na akta szkody nr 100- (...) na nośniku CD

Sąd dał wiarę zgromadzonym dokumentom, gdyż ich autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd nie znalazł podstaw, by nie dać wiary zeznaniom świadków S. L. i M. L. (1), albowiem były spójne, jasne i rzeczowe oraz korespondowały z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd nie podzielił mocy dowodowej pisma pozwanej z dnia 25.02.2016r. k. 65 jako propozycji pozwanej w zorganizowaniu tańszego pojazdu zastępczego, albowiem faktu jego otrzymania nie potwierdzili słuchani w sprawie świadkowie j/w wyżej a pozwana nie przedłożyła dowodu jego doręczenia lub choćby wysłania poszkodowanemu bądź wydruku ze skrzynki mailowej, przy zaprzeczeniu jego mocy dowodowej przez pełnomocnika pozwanej.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W sprawie nie budziło wątpliwości, iż pozwana ponosi co do zasady odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez S. L. w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 25.02.2016r. z uwagi na przejęcie odpowiedzialności cywilnej deliktowej sprawy zdarzenia. Było to bowiem bezsporne a pozwana częściowo wypłaciła odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.914,84 zł brutto, uznając za zasadny okres jego najmu wynoszący 12 dni przy dziennej stawce na poziomie 159,57 zł brutto. Bezspornym była też okoliczność zwarcia przez poszkodowanego z powódką umowy przelewu, na podstawie której nabyła ona wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem w zakresie kosztów związanych z najmem pojazdu zastępczego.

Między stronami sporną była jednak stawka dobową najmu przedmiotowego pojazdu zastępczego, bowiem powódka domagała się refundacji kosztów najmu pojazdu zastępczego w stawce 202,95 zł brutto, tj. zgodnie z fakturą VAT nr (...). Pozwana zaś nie kwestionując, iż stawka zastosowana przez powódkę jest stawką rynkową twierdziła, iż winna ona być obniżona do kwoty 159,57 zł brutto za dzień, gdyż taką, jej zdaniem, zaproponowała poszkodowanemu w piśmie z dnia 25.02.2016r. wskazując przedsiębiorcę stosującego taką stawkę, poszkodowany zaś mimo to skorzystał z oferty o 43,38 zł droższej, a na poszkodowanym ciąży obowiązek minimalizacji szkody.

Podstawą materialnoprawną dochodzonego roszczenia przez powódkę jest art. 822 k.c. oraz unormowania ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w szczególności art. 34 ust 1 i art. 35 ustawy, jak i art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. i art. 361 k.c. oraz w zakresie odsetek art. 817 k.c.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że w judykaturze przyjmuje się za normalne następstwo zniszczenia pojazdu konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie do czasu naprawienia szkody. Z przepisu art. 361 k.c. wynika bowiem postulat pełnego odszkodowania, który sprawia że należy uznać zobowiązanie ubezpieczyciela do zwrotu wydatków koniecznych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia na czas nie dłuższy niż na czas do zapłaty odszkodowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004r. sygn. akt IV CK 672/03 - LEX nr 146324).

Ponadto reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał wielokrotnie Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. wyrok z dnia 20 lutego 2002r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.).

Nie budzi też wątpliwości, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003r., IV CKN 1916/00 (jeszcze niepubl.). Podkreślić też należy, że w uchwale z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 5/11 - OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468) Sąd Najwyższy zajął stanowisko w pełni podzielane przez sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, że "Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego i nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej". Ponadto, że w uchwale z dnia 22 listopada 2013r. (III CZP 76/13 - Biul.SN 2013/11/13-14, G. Prawna (...)) potwierdzono, iż "Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita)".

Podsumowując w orzecznictwie wskazuje się, że przy szkodzie całkowitej czas koniecznego najmu obejmuje okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania (zob. wyrok SN z dnia 08.09.2004 r., IV CK 672/03, LEX nr 146324). Zasadą jest bowiem refundacja wydatków na najem pojazdu zastępczego niezależnie od statusu poszkodowanego (czy jest on przedsiębiorcą, czy osobą fizyczną nieprowadzącą działalności gospodarczej) i niezależnie od celu wykorzystywania pojazdu mechanicznego (do celów komercyjnych, czy prywatnych) (zob. uchwała SN z dnia 17.11.2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Nadto podnosi się, że w przypadku szkody całkowitej dopiero z dniem wypłaty odszkodowania powiększonego o kilka dni, zwykle siedem, poszkodowany ma faktyczną i obiektywną możliwość zaspokojenia potrzeb związanych z posiadaniem pojazdu. Jest to jednoczenie czas, który realnie zapewnia rozeznanie się na rynku celem zakupu innego auta jak i dokonanie w tym celu odpowiednich czynności.

Kierując się więc wyżej wskazanymi poglądami judykatury należało uznać roszczenie powódki za usprawiedliwione.

Bezspornym w nin. sprawie jest, że konieczność najmu jest bezpośrednim skutkiem zaistniałego zdarzenia ubezpieczeniowego i gdyby nie wypadek poszkodowany nie musiałby najmować samochodu zastępczego.

W okolicznościach niniejszej sprawy poszkodowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. Jak wynika z zeznań świadków, samochód zastępczy był potrzebny synowi poszkodowanego głównie w celach zawodowych, albowiem jest asystentem projektanta, z czym wiąże się konieczność przemieszczania się i dotychczas z takim przeznaczeniem użytkował auto, które uległo uszkodzeniu. Nadto auto było mu niezbędne w zwykłych sprawach życia codziennego.

Strona pozwana nie kwestionowała faktu, iż poszkodowany w kolizji mógł korzystać z pojazdu zastępczego do 15.03.2016r., a zatem za 12 dni, albowiem do tego czasu jego szkoda nie została przez pozwaną zrefundowana.

Jak już wskazano powyżej, pomiędzy stronami sporna była stawka dobowy najmu.

Zdaniem Sądu nie ma racji pozwana twierdząc, że stawka dobowy najmu winna być obniżona do kwoty 159,57 zł brutto za dzień, gdyż taką zaproponowała poszkodowanemu w piśmie z dnia 25.02.2016r. i wskazała przedsiębiorcę stosującego taką stawkę. Zarówno poszkodowany S. L. jak i jego syn M. L. (1) zeznający w sprawie w charakterze świadków nie potwierdzili, jakoby otrzymali pismo z dnia 25.02.2016r. a już kategorycznie zaprzeczyli aby doręczono im cennik stawek dobowych najmu. Zaprzeczyła temu również pełnomocnik powódki. Poszkodowany zainteresowany

był wynajmem auta zastępczego więc zwróciłby uwagę na taką propozycję, w szczególności na stawki, na co wyraźnie wskazywali świadkowie. Pozwana zaś nie przedłożyła dowodu wysłania tego pisma do poszkodowanego bądź wydruku ze skrzynki mailowej. Tym samym pozwana nie wykazała w myśl art. 6 k.c. podstaw do zweryfikowania zastosowanej przez powódkę dobowej stawki najmu a sformułowany przez pozwaną zarzut zawyżenia odszkodowania przez powódkę uznać należało w tych okolicznościach za chybiony.

Zarzut stosowania stawek rażąco wygórowanych mógłby być przez pozwanego skutecznie podniesiony, gdyby poszkodowany umyślnie albo przez rażące niedbalstwo wynajął samochód zastępczy po stawce znacznie odbiegającej od obowiązujących na rynku, czy też działanie poszkodowanego miałoby na celu pokrzywdzenie ubezpieczyciela sprawcy szkody, czyli iż umówiono się na stawkę wyższą od tej, którą normalnie stosuje się przy wynajmie takiego pojazdu, aby zawyżyć wysokość odszkodowania z tego tytułu. Skoro poszkodowany ma prawo do najmu pojazdu zastępczego od podmiotu stosującego stawki rynkowe (zrelacjonowane do klasy pojazdu zbliżonej w stosunku do pojazdu uszkodzonego i obszaru), to stawki powódki mogłyby zostać uznane za zawyżone jedynie w przypadku stwierdzenia, że nie są one stawkami rynkowymi bądź pojazd nie jest pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego.

Wskazać należy tu dobitnie, że pozwana nawet nie wyartykułowała zarzutu nierynkowości stawki po jakiej powódka wynajęła poszkodowanemu pojazd zastępczy tj. w kwocie 202,95 zł brutto dziennie ani, że wynajęty pojazd nie był pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego.

Zatem za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego należało uznać kwotę wynikającą z faktury tj. 2.435,40 zł (12 dni x 202, 95 zł). Skoro dotychczas pozwana wypłaciła z tego tytułu kwotę 1914,84 zł, do zapłaty pozostała kwota 520,56 zł- dochodzona pozwem.

Biorąc pod uwagę powyższe, na mocy cyt. przepisów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Podstawą prawną zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie był art. 481 §1 i 2 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c. oraz art. 817 k.c.

Powódka wygrała proces w całości. Dlatego należy się jej zwrot wszelkich poniesionych kosztów, na które złożyły się: opłata sądowa w kwocie 30 zł oraz kwota 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie 317 zł(punkt II wyroku).

SSR Iwona Szczepańska